

ва йскѣшеніе то: зашто каквото самъ Бгъ не може да се йскѣшава ѿ злѣ, така и не йскѣшава тои никого.

14 Но секой се йскѣшава, понѣже се влачи и прелъшава ѿ своа та си похоть.

15 Послѣ похоть та като значне, ражда грѣхъ: а грѣхъ като се йзвърши ражда смѣрть.

16 Не прелъщайтесе, братіе мой возлюбленнии.

17 Всакое даваніе добро, и всакъ даръ совершенъ ѿ горе къва, понѣже слъзи ѿ Отца на свѣтѣве те, оу когото нема, (никое) йзмѣненіе, или стѣнка да се променява.

18 ѿ сама та си вола породѣ насъ го слово то на истина та, за да бждеме (като) нѣкой начатокъ на негови те созданіа.

19 И така, братіе мои возлюбленнии, да бжде всакъ человекъ скоръ на слъшаніе то, а забавенъ въ говореніе то, и забавенъ въ гнѣваніе то.

20 Зашто человекскіо гнѣвъ не твори снова цюто ѣ праведно предъ Бгъа.

21 Затова ѿфрлѣте (ѿ себе) секаква нечистота и остатокъ на злѣба та, и пріймете съ кротость оученіе то коего ѣ насаждено

въ васъ, и коего може да ви спасѣ души те.

22 Йсполнавайте и съ дѣло слово то (Бжїе), а не самъ го слъшайте, понѣже прелъщавате сами себе.

23 Зашто ако нѣкой (самъ) слъша слово то, а не твори го, тои ѣ подобенъ на єдинъ человекъ, който глѣда исто то своѣ лице въ оглѣдало то.

24 Зашто тои поглѣда себе си и ѿидѣ, и тоа часъ забрави какѣвъ кѣше.

25 Но който вникне въ совершеннѣватъ законъ на свокода та, и стои въ него, тои понѣже не ѣ слъшатель забравливъ, но творитель на дѣло то, тои ще да бжде блаженъ въ свой те дѣла.

26 Ако нѣкой ѿ васъ мысли зашо ѣ благочестивъ, а азъкати си не заздѣва, но прелъшава срдцѣ то си, негово то благочестіе ѣ сѣетно.

27 Зашто чиста та и непорочна та вѣра предъ Бгъа и Отца тоа ѣ, да наглѣдва нѣкой сирачета та и вдовицы те, и да варди себе си чистъ ѿ ѿскверненіе то на тоа свѣтъ.

## ГЛАВА В.

БРАТІВ МОИ, ДРЖИТЕ ВѢРАТА ВЪ ПРОСЛАВЛЕННАГО ГО-